

Petrus – in slaap

lezen: Marcus 14:32-42

Aan de overkant van het dal van de Kidron, net buiten de muren van de oude stad Jeruzalem, ligt Getsemané. Een vertrouwde plek onder de eeuwenoude knoestige olijfbomen. Een ideale plek om de drukte van de heilige stad te ontvluchten. Dankbaar maakt rabbi Jezus meer dan eens van de gelegenheid gebruik om hier te bidden.

Nu Hij de dreiging van het lijden en sterven steeds meer op Zich af voelt komen, heeft Jezus behoefte om daarover met zijn Vader te overleggen. Als een olijf – in Getsemané stond een oliepers – zal Hij straks geperst gaan worden onder de haat en de tegenstand van de geestelijke leiders van het volk. En wat nog veel meer is: God zal Hem verlaten! Jezus wordt door de Vader uitgeleverd: Hij móet sterven! 'Laat gebeuren wat U wilt.' Nooit zonde gehad, nooit zonde gedaan, maar voor ons tot zonde gemaakt. Dat is het unieke van de passie – het lijden – van Jezus.

Het is alsof Jezus in Getsemané van zijn leerlingen wordt losgescheurd. Satan is gekomen, zijn grote tegenstander. Die zal Hem laten zien hoe diep het lijden zal zijn dat over Hem komen zal. En Jezus? Hoe puur menselijk is zijn reactie: Hij huivert. Hij krimpt ineen bij de gedachte aan de bittere drinkbeker van Gods toorn: 'Abba, Vader, voor U is alles mogelijk, neem deze beker van Mij weg.'

Acht leerlingen moeten bij de ingang van Getsemané achterblijven. Jakobus, Johannes en Petrus worden door Jezus een stukje verder meegenomen. Het zijn de drie meest vertrouwde leerlingen van de Meester, de leerlingen van het eerste uur, de kroongetuigen die vaker heel dicht bij bijzondere gebeurtenissen mogen zijn.

Toch is er meer: deze drie hebben grote woorden gesproken. Jakobus en Johannes bijvoorbeeld. Hadden ze ooit niet gezegd dat zij Jezus' drinkbeker wel zouden kunnen drinken?

(10:38,39) En had Petrus niet gezegd: 'Misschien zal iedereen ten val komen, maar ik niet!' (14:29)? Veel vraagt Jezus niet

van hen. Ze hoeven alleen maar in de buurt van Hem te blijven en te waken. Zoals men waakt bij een stervende, zo moeten zij waken bij een dodelijk bedroefde Meester.

Het moet hard aangekomen zijn bij Jezus. Bewust heeft Hij zijn drie vertrouwelingen uitgekozen om Hem bij te staan in zijn zoektocht naar de wil van God, zijn Vader. Maar terwijl Hij bidt, vallen zijn vrienden in slaap. Ook Petrus. Juist nu de Meester zijn steun nodig heeft, slaapt hij. Net als de anderen.

Scherp vraagt Jezus: 'Simon, slaap je?' Je proeft in die woorden het verwijt en het verdriet. 'Weet je nog, Simon, daarnet zei je nog dat je Mij nooit zou verloochenen. En nu slaap je? Hoe kun je slapen in dit beslissende uur, na al je grote woorden?'

Het slapen van Simon Petrus en de beide andere leerlingen is trouwens opvallend. Hun slapen is niet normaal. Het verradt hun onvermogen, hun machteloosheid om Jezus tot steun te zijn. 'Hun ogen vielen steeds dicht' – vertelt Marcus (vs. 40). Zij kúnnen niet één uur waken op dit moment. Deze wake met Jezus vraagt meer van hen dan ze eigenlijk willen erkennen. De rest van de nacht zullen ze wel wakker zijn. Als vissers waren ze immers gewend om een nacht te waken. Maar in dit ogenblik?

Juist Simon Petrus wordt daar pijnlijk aan herinnerd. 'Blijf wakker en bid dat jullie niet in beproeving komen; de geest is wel gewillig, maar het lichaam is zwak.' Om te kunnen waken met Jezus is gebed nodig. Dat ontbreekt hier. Ook bij Simon Petrus. Daardoor kan Satan hem ten val brengen. Zo wordt hij op de proef gesteld. Tot driemaal toe heeft de Meester zijn leerlingen slapende gevonden. En nu is het genoeg. Jezus heeft zijn angst overwonnen. In vertrouwen op God, zijn Vader, zal Hij de weg ten einde gaan.

We herkennen het wel in ons eigen leven. Ook wij kunnen soms gemakkelijk iets beloven, ook aan God. Maar als het erop aan komt staat Jezus er alleen voor. Hij verzoent Zich met de taak die de Vader Hem geeft, zonder dat ook maar iemand Hem tot steun is. Jezus gaat zijn weg alleen. Niet dankzij ons, maar voor ons!